

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Δευτέραν, 30^{ην} Ἰουνίου /13^{ην} Ἰουλίου 2020, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τῆς Συνάξεως τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων.

Διά τῆς ἐορτῆς ταύτης ἡ Ἐκκλησία πραγματοποιεῖ Σύναξιν αὐτῆς ἥτοι συγκέντρωσιν τῶν πιστῶν αὐτῆς πρὸς τιμὴν τῶν ἁγίων δώδεκα Ἀποστόλων, συμβαλόντων κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ κηρύγματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου τοῦ σαγγηνεύσαντος δι' αὐτῶν τὴν Οἰκουμένην πᾶσαν.

Τὴν ἐορτὴν ταύτην ἐώρτασε τό Πατριαρχεῖον εἰς τὴν ἐπ' ὀνόματι τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων Ἱερὰν αὐτοῦ Μονήν, τὴν κειμένην παραθαλασσίως εἰς τό κέντρον τῆς πόλεως Τιβεριάδος καί εἰς τὴν βορειοδυτικὴν ὄχθην τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης.

Ἐνταῦθα προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου Εὐλογίου, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεών, Γραμματέως τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί ἐν συμμετοχῇ ὀλίγων πιστῶν τῆς περιοχῆς, λόγῳ τοῦ COVID – 19.

Πρὸς τοὺς ὀλίγους τούτους πιστοὺς ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ἰδὼν δέ τοὺς ὄχλους ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, ὅτι ἦσαν ἐκλελυμένοι καί ἐρριμμένοι ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα. τότε λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δέ ἐργάται ὀλίγοι. δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ, ὅπως ἐκβάλη ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ», (Ματθ. 9,36-38).

«Καί προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητάς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων ὥστε ἐκβάλλειν αὐτά καί θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καί πᾶσαν μαλακίαν», (Ματθ. 10, 1).

«Πορευόμενοι δέ κηρύσσετε, λέγοντες, ὅτι ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν», (Ματθ. 10,7).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ θεῖος καί πάνσοφος χορὸς τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῇ ἐπωνύμῳ Ἱερᾷ Μονῇ αὐτῶν, ἐν τῷ ἱερῷ προσφκνηματικῷ τούτῳ τόπῳ, τῆς ἐμφανίσεως, δηλονότι τοῦ Ἰησοῦ τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος, (Ἰωάν. 21,1), ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν Σύναξιν αὐτῶν.

Ἡ Σύναξις δέ αὕτη ἀφορᾷ εἰς τοὺς Δώδεκα Ἀποστόλους, τουτέστιν τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ, εἰς τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ Ἰησοῦς: «Ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς οἱ δέ ἐργάται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ Κυρίου τοῦ θερισμοῦ, ὅπως ἐκβάλη ἐργάτας εἰς τὸν

θερισμόν αὐτοῦ», (Ματθ. 9, 37-38). Ἑρμηνεύων τό χωρίον τοῦτο, ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος γράφει: Εἰπὼν γάρ ὁ Ἰησοῦς, «δεήθητε τοῦ Κυρίου τοῦ θερισμοῦ», οὐδέν δεηθέντων αὐτῶν, οὐδέ εὐξαμένων, αὐτὸς αὐτοὺς εὐθέως χειροτονεῖ, ἀναμιμνήσκων αὐτοῖς... ὅτι Αὐτός ἐστίν ὁ γεωργός, Αὐτός ὁ τοῦ θερισμοῦ Κύριος, Αὐτός ὁ τῶν προφητῶν Δεσπότης. Εἶναι φανερόν δέ, προσθέτει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὅτι δέν ἀπέστειλεν τοὺς μαθητάς Του νά θερίσουν ξένους κόπους, ἀλλὰ αὐτά τὰ ὁποῖα αὐτός ὁ Κύριος ἔσπειρε διὰ τῶν προφητῶν Αὐτοῦ.

«Καί προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητάς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτά καί θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καί πᾶσαν μαλακίαν», (Ματθ. 10, 1). Καί ὅλα αὐτά, ἅν καί ἀκόμη δέν τοὺς εἶχε δοθῇ τό ἅγιον Πνεῦμα. Διότι, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, δέν εἶχαν ἀκόμη λάβῃ τό ἅγιον Πνεῦμα, «οὐπω γάρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη», (Ἰωάν. 7,39). Πῶς οὖν ἐξέβαλλον τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα, διερρωτᾶται ὁ ἱερὸς Πατὴρ ἡμῶν Χρυσόστομος. Ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς καί τῆς ἐξουσίας τοῦ Ἰησοῦ, ἀπαντᾷ καί πάλιν ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος.

Τὴν ἡμέραν δέ τῆς Πεντηκοστῆς, καθ' ἣν "...ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τό αὐτό", "... ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὥσεί πυρός... καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καί ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέραις γλώσσαις καθὼς τό Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι", (Πράξ, 2, 1-4), ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων.

Ἑρμηνεύοντες τοὺς λόγους τούτους, ὁ μὲν Οἰκουμένιος λέγει: «γλώσσης ἔδει τρανούσης τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ». Ὁ δέ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγει: «ἐν γλώσσαις διὰ τὴν πρὸς τὸν λόγον οἰκείωσιν». Ὁφθῆσαν γλῶσσαι, διότι ἐκ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔχομεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καί διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὁ Χριστὸς θά ἐλάλει εἰς τὸν κόσμον καί ἔδωκε τό Πνεῦμα Αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητάς, διὰ νά μεταδώσῃ εἰς αὐτοὺς ὅχι μόνον τὴν σωτηριώδη γνῶσιν, ἀλλὰ καί τὴν δύναμιν, ὅπως διακηρύξουν καί διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποῖαν ἔλαβον. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», (Ματθ. 28,19), παραγγέλλει τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ ὁ Κύριος.

Οὐχ ἀπλῶς ἐνετείλατο βαπτίζειν, ἀλλὰ πρῶτον, φησὶ ὁ Κύριος, μαθητεύσατε... "ἵνα ἐκ τῆς μαθήσεως ἡ πίστις ἡ ὀρθή γένηται καί μετὰ πίστεως ἡ του βαπτίσματος τελείωσις προστεθῇ", ἐξηγεῖ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Ὦντως, τό κήρυγμα τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἢ μᾶλλον ἡ ἀποστολική αὐτῶν διδαχὴ κατὰ τό «διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν», (Ματθ. 28,20), ἀποτελεῖ τὴν πρωτογενῆ πηγὴν «τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας», (Β' Τιμ. 4,3) τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ὁ Θεῖος Παῦλος κηρύττων τὴν ἐνοποιὸν δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν γενομένην μεταξὺ ἐθνικῶν καί Ἰουδαίων διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ λέγει: «...οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καί πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καί προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 2, 19-20).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι κατεστάθησαν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ διὰ τοῦ ἁγίου Αὐτοῦ Πνεύματος τό θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας, τόσον ἐν τῇ πίστει ὅσον καί ἐν τῇ ἀνά τῇ Οἰκουμένῃ ἰδρύσει τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, προϋσταμένων αὐτῶν τούτων τῶν Ἀποστόλων ἢ ὑπ' αὐτῶν, δηλονότι τῶν Ἀποστόλων

χειροτονηθέντων Ἐπισκόπων. Διό καί ὁ ἱερώτατος Παῦλος παραινεῖ τούς Ἐπισκόπους λέγων: «προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καί παντί τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμεῖς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο Ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διά τοῦ ἰδίου αἵματος», (Πράξ. 20,28).

Τήν ἀξίαν τῆς ἀποστολικότητος ἐξαίρει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος λέγων: «Ὁ προφήτης ἄρχων ἐστί... ὁ ποιμήν καί διδάσκαλος ἄρχων ἐστί πνευματικός· ἀλλά τούτων ἀπάντων μείζων ἐστίν ἀρχή ἡ ἀποστολική». Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἀποστολικότης τῆς Ἐκκλησίας ἐκπηγάζει ἐκ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τό δέ Ἅγιον Πνεῦμα, ὅν ὁμοούσιον τῷ Υἱῷ καί τῷ Πατρί εἶναι αὐτό, τό Ὑποῖον συγκροτεῖ ὅλον τόν Θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, κατά τόν Γρηγόριον τόν Θεολόγον. Ἐξάλλου εἰς τό «Σύμβολον τῆς Πίστεως» ἐπισημαίνεται ἰδιαιτέρως ἡ Καθολικότης καί Ἀποστολικότης τῆς Ἐκκλησίας.

Περὶ τὸν δὲ νά εἴπωμεν ὅτι ἡ ἀποστολικότης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀρρήκτως καί ὀργανικῶς συνδεδεμένη μετὰ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ποιμένων, δηλονότι τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐπίσης καί τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως, ὡς διδάσκει ὁ σοφός Παῦλος: «Τέκνον Τιμόθεε, τήν παρακαταθήκην φύλαξον», (Α΄ Τιμ. 6, 20), «τήν καλήν παρακαταθήκην», (Β΄ Τιμ. 1,14), «κρατεῖτε τάς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε...», (Β΄ Θεσ. 2, 15).

«Ἡ ἀρχή ἡ Ἀποστολική», κατά τόν Ἱερόν Χρυσόστομον, ἡ ἐμπεριέχουσα τήν ἀποστολικήν διαδοχήν καί τήν ἀποστολικήν παράδοσιν, ἔχει τήν ἀναφοράν αὐτῆς εἰς τήν ἐμπειρίαν τῶν Ἀποστόλων κατά τήν Πεντηκοστήν, ἔνθα οὗτοι «ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου καί ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέραις γλώσσαις, καθὼς τό Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι», (Πράξ. 2, 4). «Ἀπεφθέγγοντο δέ προφητεύοντες, ἦγουν συνιέντες τε καί λέγοντες τά διά τῶν ἁγίων προφητῶν ἐπὶ Χριστῷ μαρτύρια», ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

Ἰδού διά τί ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ ἰδιαιτέρως τήν μνήμην τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: « Σῶτερ ἀγαθέ, ὁ φύσει φιλόανθρωπος καί πολυεύσπλαγχνος, ταῖς τῆς παννυμνήτου σου Μητρός Παρθένου θείαις ἐντεύξεσι, Πέτρου πρεσβείαις Παύλου τε, καί τῶν Δώδεκα τῶν Ἀποστόλων τῶν Σῶν, τά ἐλέη Σου, καί τήν βοήθειαν οὐρανόθεν ἡμῖν ἐξαπόστειλον», Ἀμήν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ καλῶς ἐπιμελούμενος τῶν τῆς Μονῆς Ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Παρθένιος παρέθεσε τράπεζαν εἰς τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας